

COLECȚIA PALATUL POVEȘTILOR FRUMOASE

POVEȘTI RELIGIOASE

POVEȘTEA ICOANEI MELE

Colecția Palatul poveștilor frumoase

POVEȘTI RELIGIOASE

Povestea icoanei mele

O carte despre lucrarea lui Dumnezeu
și ajutorul sfinților în viețile noastre

de Danion Vasile

ilustrații de Rodica Vieru

Editura Areopag
București, 2014

Arătarea minunată

na din marile bucurii ale lui Nicolae era să meargă duminica la biserică, împreună cu părinții, cu frații și cu sora lui. Și asta pentru că după slujbă se putea juca cu alți copii, în curtea bisericii, și nu pentru că era atent la frumusețea slujbelor.

Într-un an, de sărbătoarea Sfântului Nicolae, a mers la biserică la care mergea de obicei, care își prăznuia hramul. Băiatului i-a plăcut foarte mult slujba, și i-a plăcut foarte mult chipul episcopului care venise la praznic. Semăna foarte mult cu Sfântul Nicolae, care era pictat pe catapeteasmă. La un moment dat, băiatului i s-a părut că vede o lumină în jurul capului episcopului, așa cum au sfinții pictați în icoane. S-a frecat la ochi, apoi nu a mai văzut acea lumină.

După slujbă a întrebat-o pe sora lui, Ioana, dacă a văzut și ea lumina din jurul capului episcopului.

– Ce lumină, ce episcop? Nu a venit niciun episcop la noi la biserică. A slujit doar părintele nostru, părintele Mihail, atât - a spus ea, mirată.

Băiatul nu știa ce să spună. I-a întrebat și pe frații lui, dar nici ei nu îl văzuseră pe episcop. Nicolae îl văzuse foarte bine, pentru că stătuse la strană, vrând să învețe cântările bisericești. Împreună cu Ioana s-a dus la părintele Mihail și l-a întrebat:

– Părinte, cum îl cheamă pe episcopul care a slujit azi cu dumneavoastră?

– Dar am slujit singur, ca de obicei, a răspuns părintele, nedumerit. Ce întrebare e asta?

– Mă iertați, nu știu, cred că sunt obosit, a zis Nicolae.

Când a ajuns acasă, s-a mirat și mai tare văzând chipul din icoana Sfântului Nicolae pe care o avea în camera lui. În această icoană, Sfântul Nicolae semăna cu episcopul care slujise la biserică și mai bine decât în icoana de pe catapeteasmă. Apoi a căutat cartea cu Viața Sfântului Nicolae, pe care o primise de mult timp, dar nu o citise. Își aducea totuși aminte că la sfârșitul cărții erau mai multe icoane cu el. Da, chipul sfântului din icoane semăna perfect cu cel al episcopului pe care îl văzuse.

După ce a mâncat masa de prânz, Nicolae s-a întors la biserică. Exact când a intrat, l-a văzut pe episcop intrând în altar.

Nicolae l-a întrebat pe bărbatul care stătea la pangar.

– Nu vă supărați, episcopul acesta cum se numește?

– Ce episcop?

– Cel care a intrat acum în altar.

– În altar? Dar în altar nu e decât părintele nostru, părintele Mihail.

– Ba da, ba da, spuse Nicolae, alergând spre altar.

În timp ce alerga, l-a văzut pe episcop ieșind din altar și privindu-l cu multă căldură. Băiatul se uita la el și se mira cât de mult seamănă cu Sfântul Nicolae. În timp ce îl privea, episcopul a intrat în icoana Sfântului Nicolae, ca într-o cameră. Apoi l-a privit din icoană, ca și cum era viu...

– Ia uite, parcă Sfântul Nicolae e viu în icoană. Vezi? - a auzit vocea bărbatului, care se oprise din treaba lui.

– Da, văd..., a spus băiatul, mut de uimire.

– De mai multe ori l-am văzut așa, de sărbătoarea lui, a zis bărbatul. Să știi că este mare făcător de minuni, și îi ocrotește cu multă dragoste pe copii. Unii copii cred că tot ce ține de Moș Nicolae e poveste, dar nu știu că moșul este un sfânt care a făcut multe minuni. Și nu aduce daruri doar de praznicul lui, ci aduce daruri ori de câte ori ceea ce îi cerem ne este de folos cu adevărat.

– Știu, știu, am auzit și eu, a spus Nicolae.

Icoana redevenise o icoană obișnuită. Bărbatul își continua treaba, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Nicolae se gândea: „Eu l-am rugat aseară pe Sfântul Nicolae să mă întâlnească în credință, că prea mulți colegi râd de mine că merg la biserică, în timp ce ei stau la joacă. Dar nu mă așteptam să îl văd pe sfânt...”

Ușa din stânga altarului s-a deschis și a apărut părintele Mihail:

– Ce e cu tine aici, la ora asta? S-a întâmplat ceva?

După ce Nicolae i-a povestit tot văzuse, părintele l-a luat cu drag de după umeri.

– Dacă a fost Sfântul Nicolae, înseamnă că vrea să te întărească în credință. Înseamnă că vrea să îți spună să fii cât mai aproape de Dumnezeu. Să fii un copil mai cuminte și mai credincios...

– Poate că l-am văzut ca să am mai multă încredere în ajutorul lui, ca să mă rog mai mult, nu? - a întrebat băiatul.

– Dacă îi porți numele, ar trebui să știi că îți este ocrotitor. Fiecare creștin ar trebui să știe că este ocrotit de sfântul al cărui nume l-a primit la botez.

– Știam asta, dar acum m-am convins, a spus Nicolae.

– Sfântul Nicolae face multe minuni... Și mie mi s-a arătat, dar nu în timpul zilei, ci într-un vis, când nu știam ce meserie să aleg în viață. Și mi-a spus doar atât, să nu mă grăbesc cu hotărârea mea, să aștept până când voi fi sigur că ce aleg e după voia lui Dumnezeu. Atunci aș fi vrut să fi primit de la el un sfat mai precis, dar sfatul pe care mi l-a dat s-a dovedit foarte bun. Mai ales că, deși până atunci nu mă gândisem niciodată că aș putea deveni preot, arătarea sfântului mi-a schimbat viața. L-am întrebat pe duhovnicul meu dacă visul meu a fost de la Dumnezeu, sau dacă nu trebuie să țin seama de el, și duhovnicul meu nu a vrut să îmi răspundă pe loc, mi-a spus că unele vise sunt ca niște pomi care se cunosc după roade. Abia după multă vreme mi-a spus că el se rugase Sfântului Nicolae pentru mine, ca să mă călăuzească pe drumul vieții, și că ceea ce visasem fusese o arătare minunată, nu o nălucire.

– De ce nu am auzit despre asta până acum? - a întrebat băiatul.

– Ești prea mic ca să înțelegi, unele lucruri care țin de viața duhovnicească trebuie să fie păstrate în inima noastră, nu toate trebuie împărtășite celorlalți. Iar unele trebuie spuse doar celor care le-ar putea înțelege. Tu să ții minte toată viața această întâmplare. Și, ori de câte ori te vei simți singur, să îți aduci aminte că Sfântul Nicolae, marele ierarh din Mira Lichiei, te păzește în chip nevăzut. Au fost oameni, chiar și copii, care au trăit mari minuni, s-au vindecat de boli grele sau au văzut în vise sau vedenii unii sfinți, dar după o vreme s-au îndepărtat de credință, pentru că au fost atrași de diferite lucruri rele. Tu să stai tare în credință. Nu contează câți dintre prietenii tăi cred sau nu în Dumnezeu, nu contează că unii râd de tine că ești creștin, contează ca tu, în toată viața ta, să te pregătești să ajungi în împărăția cerurilor. Moartea nu e decât un hotar, nu e sfârșitul, e abia începutul unei noi vieți. Dacă ți-ar fi spus vreun prieten că l-a văzut pe Sfântul Nicolae, poate ai fi crezut că exagerează. Oricum, nu trebuie să te mândrești pentru că ai avut parte de acest semn. Fericiți sunt cei ce n-au văzut semne minunate, dar au crezut în Dumnezeu și fără semne, căci vor avea plată pe măsura credinței lor.

Din acea zi, Nicolae a început să îl simtă pe sfântul său ocrotitor ca pe un prieten apropiat. Și se ruga lui în fiecare zi. Iar la slujbe... la slujbe nu se mai plictisea ca înainte. Știa că tot ce se întâmplă în biserică e foarte important. Știa că sfinții și îngerii poartă de grijă celor care vin în casa lui Dumnezeu. Și de asta trebuia să fie atent la slujbe...

Hoțul de viați

ând Iulian se trezi din somn, era aproape seară...

Sări repede din pat, fugi în sufragerie, dar casa era goală. Afară ninge cu fulgi mari. Se gândi: „Unde sunt părinții mei? De ce nu sunt acasă la ora asta?” Puse mâna pe telefon, ca să îi sune, dar telefonul nu mergea. Se îmbracă repede, își puse cizmele și ieși pe ușă. Nu avu răbdare să aștepte liftul, coborî scările în fugă și ieși din bloc. Se îndreptă spre biserică. Mai avea puțin de mers, când se opri brusc. Trebuia să treacă pe lângă școală. Dar școala nu mai era... În locul ei era o groapă mare, plină de noroi înghețat. Un trecător în vârstă se apropia, mergând încet, ca să nu alunece.

Băiatul îl întrebă:

– Nu vă supărați, știți cumva ce s-a întâmplat cu școala? E școala mea, e școala unde învăț...

Nu primi niciun răspuns. „O fi surd...”, se gândi Iulian. Din direcție inversă se apropiau doi tineri. Băiatul se îndreptă spre ei.

– Știți cumva ce e aici? Ce s-a întâmplat cu școala? Zilele trecute era aici...

Tinerii trecură pe lângă băiat fără să îi dea nicio importanță.

– Hei, ce e cu voi, ați asurzit toți? Nu mă mai aude nimeni?
- strigă băiatul, luând-o la fugă spre biserică.

În câteva secunde însă, se opri. Gardul bisericii era la locul lui... Copacii din fața bisericii, la locul lor... Dar în locul bisericii era o altă groapă. La fel de ciudată ca groapa care luase locul școlii. Copilul se sperie. O luă la fugă spre casă. Ajunse repede în bloc. Sună la parter, la ușa apartamentului în care locuia colegul lui de bancă. Nu îi răspunse nimeni. Luă liftul și urcă la ultimul etaj, unde locuiau doi frați, cei mai buni prieteni ai lui. Soneria era defectă. Bătu în ușa, dar degeaba. Bătu și mai tare, fără niciun rezultat. Începu să lovească ușa cu picioarele, așteptând ca măcar vreun vecin să deschidă ușa și să îl întrebe de ce face gălăgie. Dar, deși picioarele îl dureau de câte lovituri dăduse în ușa, nimeni nu părea deranjat de zgomot.

Copilul coborî scările până la etajul la care locuia. Tocmai intrau în lift doi vecini, tineri căsătoriți de curând.

– Stați o clipă, vă rog, strigă Iulian.

Dar ei închiseră ușa liftului fără să îl bage în seamă. Copilul deschise cu cheia ușa apartamentului în care locuia și intră. Cum făcu primul pas, auzi un zgomot în sufragerie. Se repezi acolo. Biblioteca era la locul ei, dar multe cărți lipseau. Nu își dădu seama de unde se auzea zgomotul. Se uită pe geam, spre locurile în care de obicei se vedea școala și, în depărtare, crucea de pe biserică. Dar acum, nu mai vedea

nimic acolo... Ieși pe hol, și iarăși auzi zgomotul acela ciudat. Când se întoarse în sufragerie, văzu că dispăruseră și mai multe cărți.

Se duse în camera lui, din care lipseau mai multe lucruri, și se trânti mirat în fotoliu, să vadă ce se întâmplă. Nu se mai auzea niciun zgomot. La un moment dat, închise obosit ochii. Auzi iar zgomotul acela, așa că fugi spre sufragerie și văzu cum o mână lungă ieșită din televizor strângea cărțile din bibliotecă.

Copilul era foarte atent la ce vedea. Biblioteca era acum goală. Mâna televizorului ieși din nou și se îndreptă spre peretele mare al sufrageriei.

– Nu, icoana, nu - strigă Iulian, dar mâna înșfăcă repede icoana și o trase înăuntrul televizorului.

Copilul fugi în camera lui. Și de acolo lipsea o icoană. Copilul se puse în genunchi și se rugă cu inima plină de tristețe:

– Doamne, ajută-mă, nu mă lăsa...

Spuse rugăciuni până când i se făcu somn. Se trânti atunci în pat, descumpănit.

Dimineța, când se trezi, nu mai voia să deschidă ochii. Îi era frică. Dar auzi ușa camerei deschizându-se... Copilul se frecă la ochi și văzu pe perete icoana din cameră. Icoana lui, icoana pe care o avea de când era mic, era la locul ei.

– Văd că te-ai sculat singur, Iuliane, îi zise tatăl său.

– Bine că ai reușit să te trezești... Credeam că iar o să tra-
gem de tine să vii la biserică, îi spuse mama.

Iulian era foarte emoționat. Își privi părinții fără să le spună nimic. Apoi se duse în sufragerie. Icoana era la locul ei, cărțile erau la locul lor. Se uită pe geam și văzu și școala, și crucea de pe biserică. Inima îi era plină de bucurie...

– Mă mir că te-ai sculat la ora asta, după ce aseară ai stat atâta cu tatăl tău la televizor să vezi meciul, îi zise mama, cu o voce muștrătoare. Televizorul ăsta vă mănâncă timpul, și lui, și ție ... De asta ai și avut notele astea slabe în ultima vreme...

– Iartă-mă, mamă, spuse Iulian, iartă-mă. O să vezi că n-o să mai fie așa. Ai dreptate, televizorul mi-a furat timpul, mi-a furat prietenii, mi-a furat cărțile... Bine că nu v-a furat și pe voi, nu-i așa? Eu mă gândeam să nu vin azi la biserică, că la televizor e un film pentru copii chiar în timpul slujbei.

– Normal că e tocmai atunci, când să fie filmele pentru copii, dacă nu atunci? Ca să stați toți acasă și biserica să fie plină doar cu oameni mari..., spuse mama, oftând.

– Dar, o să vin cu voi, cum să nu vin?... Bine că nu L-am pierdut de tot pe Dumnezeu... Că, dacă Îl pierdeam pe Dumnezeu și vă pierdeam și pe voi, pierdeam totul... Uite, o să încerc ca, în anul care vine, să mă uit cât mai puțin la televizor.

– Să te cred? - întrebă mama.

– Să mă crezi. Nu vreau să-l mai las pe hoțul ăsta să îmi fure timpul...

Cei trei frați

Au fost odată, într-un sat, trei frați gemeni. Semănau foarte mult, atât de mult încât ți se părea că vezi unul și același om, de trei ori, dar în trei situații diferite. Întâiul născut, Gheorghe, era foarte egoist și zgârcit. Tot timpul era nemulțumit cu ceea ce avea și fața sa era posomorâtă. Nici când ieșea de la biserică fața nu îi era mai senină.

Al doilea, Ioan, era un om obișnuit, când vesel, când trist. Când era trist, era leit Gheorghe. Când era vesel, era leit Mihai, care văzuse lumina zilei cel din urmă. Mihai parcă trăia pe altă lume. Bucuria care i se citea pe față era molipsitoare. Era cel mai credincios dintre frați. Între el și Gheorghe părea a fi o diferență de câțiva ani. Și nu la trupuri, căci erau aproape la fel de bine dezvoltați. Doar la chip... Chiar și atunci când părinții lor au murit, răpuși de o boală necruțătoare, Mihai a știut să îi îndemne pe ceilalți să își pună nădejdea în Dumnezeu. Și, cu trudă, cu răbdare, au știut să o scoată la capăt. Au crescut, s-au căsătorit cu fete harnice și frumoase, au avut copii... Au mai trecut mulți ani, copiii lor au crescut mari și cei trei frați au ajuns bunici.

Într-un an, când își sărbătoreau ziua de naștere și toată familia era împreună cu mulțimea de copii și nepoți, s-au auzit bătăi în ușă. Unul dintre copii s-a repezit să deschidă și în casă a intrat un părinte cu o față senină, cu părul lung, atârându-i pe umeri. A spus că vrea să stea de vorbă doar cu sărbătorii. Mirați, ceilalți s-au retras, fără să-l întrebe nimic.

Părintele a început discuția foarte brusc:

– Spuneți-mi, vă rog, cât de mult îi iubiți pe cei din familia voastră, pe copiii și pe nepoții voștri? Eu pot să vă ajut să le faceți un cadou, să le dăruiți o parte din viața voastră.

Gheorghe și Ioan se uitau, mirați, spre Mihai. Aveau încredere în el și se gândeau că își va da seama dacă musafirul nepoftit era mincinos sau nu. Dar acesta nu dădea nici cel mai mic semn de îndoială. Le zise:

– Țsta da cadou, să primești puterea de a da o parte din viața ta altora...

Gheorghe nu părea prea încântat:

– Ce să dau? O parte din viața mea? Și de ce să dau? Că, dacă dau, mor mai repede, nu? Eu nu dau nimic. Cât mai am de trăit, să trăiesc. Bătrânețea e grea, dar mai bine bătrân decât mort...

– Eu parcă aș da un an, zise Ioan. Dar să fiu sigur că se împarte la copiii și nepoții mei, nu la copiii altuia.

– Aș da și eu un an, nu zic nu, zise Gheorghe. Dar să știe toți ce cadou le-am făcut. Dar, dacă stau să mă gândesc mai

bine... Cât ar reveni fiecăruia? O lună, două, câteva zile? Mai bine le țin pentru mine. Nu dau nicio zi nimănui. Niciuna...

Mihai devenea din ce în ce mai gânditor. Ceilalți nu îl mai văzuseră niciodată atât de frământat. L-a întrebat pe musafir:

– Și chiar putem face celorlalți cadou o parte din viața noastră? Atunci, eu... eu sunt gata să mor chiar acum. Am avut o viață frumoasă și fericită. Și ce bucurie mai mare ar fi decât să dau o parte din viața mea celorlalți? Nu vreau să mă laud cu cadoul pe care l-aș face, dar cred că orice copil și nepot ar înțelege frumusețea darului meu. Eu, eu sunt aproape gata de moarte... Mai vreau doar să mă spovedesc și să mă împărtășesc... În rest, dacă aș ști că mai am de trăit zece ani, pe toți i-aș da celorlalți, fără să șovăiesc...

Musafirul le spuse:

– Lucrurile stau altfel... În aceeași zi ați venit pe lume, iar părinții voștri, înainte de a muri, s-au rugat ca voi să părașiți această lume împreună. Dar, precum se vede, nu sunteți toți la fel de pregătiți pentru moarte. Deși sunteți bătrâni și timp să vă pregătiți ați avut...

În timp ce musafirul vorbea, Gheorghe se așezase pe un scaun, respirând din ce în ce mai greu. Părintele continuă:

– Mihai ar fi dat și zece ani de viață celorlalți. O viață întreagă a trăit pentru alții, așa a rămas și la bătrânețe. Zece ani de viață o să mai trăiască. Dar bătrânețea nu îi va fi grea, el nu va fi o povară pentru ceilalți, ci o bucurie... Tu, Ioane, un an o să mai trăiești de acum înainte.

– Doar un an? - întreabă Ioan, nemulțumit.

– Da, un an. Bucură-te și de el, zise musafirul. Vezi, Gheorghe nu a avut parte nici de atât...

Frații și-au întors privirile spre acesta. Și au văzut că închisese ochii, pentru totdeauna. Avusese totuși parte de o moarte liniștită...

– Prețuiți bine timpul care v-a rămas, le zise părintele celor doi. Și nu uitați cât de mare e puterea iubirii pentru ceilalți. Ea, doar ea vă mai ține în viață. Pentru această iubire v-a mai lăsat Dumnezeu să trăiți, ca să îi puteți ajuta și pe alții prin această iubire. Iubire care vă pregătește pentru viața cea adevărată...

Atât le mai spuse părintele. Și, deodată, dispăru din fața ochilor lor. Cei doi frați se frecau la ochi, nevenindu-le să creadă că ceea ce văzuseră era adevărat. Dar, lângă ei, Gheorghe zăcea fără suflare...

Cel mai tare s-au mirat copiii și nepoții lui Ioan. Acesta, care până atunci fusese bolnav, își revenise. Nici nu a mai avut nevoie de medicamente...

În satul Marelui Tigru

Undeva, în junglă, trăia un trib de oameni sălbatici. Nimeni nu avea curajul să se apropie de satul lor, pentru că erau vânători foarte iscusiți și lipsiți de inimă. Aveau un obicei foarte urât - când prindeau vreun străin îl duceau la vrăjitorul satului. Cu un fel de coasă lungă, acesta îi tăia picioarele și le pune pe un altar special, la marginea satului, ca ofrandă adusă Marelui Tigru, care era zeul lor și pe care îl considerau păzitorul lor. Marele Tigru era într-adevăr... mare. Era un tigru mult mai mare decât ceilalți. Venea din când în când în sat, dar nu le făcea sălbaticilor niciun rău. Doar mergea până în locul în care îl așteptau jertfele pregătite de sălbatici, apoi pleca. Când însă oameni străini se apropiau de sat, Marele Tigru venea să le dea de veste. Cu așa păzitor, ei nu puteau fi surprinși nepregătiți de luptă... Chiar și satul purta numele acestui animal. Se zicea că, atunci când tigrul îmbătrânea și nu mai putea să își facă datoria de paznic, îl trimitea în locul său pe cel mai puternic dintre urmașii săi.

Într-o zi, un preot, părintele Rafail, a aflat despre acești sălbatici în timp ce se afla într-o călătorie. Îi vorbise despre ei chiar Picior Iute, fiul cel mic al șefului de trib, care călcase una din legile tribului și fusese pedepsit cu o pedeapsă aproape la fel de grea ca pedeapsa cu moartea. Îl izgoniseră dintre ei și îl lăsaseră singur în junglă. Acesta mersese zile și nopți, până când a găsit un alt sat. A stat acolo ani de zile, a învățat limba care se vorbea... Locuitorii de acolo deveniseră creștini, după ce, cu vreme în urmă, un preot cu viață sfântă le propovăduise credința creștină. Picior Iute, căruia îi plăcea să știe cât mai multe, învățase de la el limba albilor. Învățase chiar să scrie și să citească.

– Vreau să rămân aici, lângă tine, i-a spus părintele Rafail lui Picior Iute. Când mi-ai spus că ești din satul Marelui Tigru, am înțeles de ce, în ultimele trei nopți, am visat un tigru mare, care venea și se așeza la picioarele mele, fără să îmi facă niciun rău. Eu trebuie să le vorbesc despre Hristos sălbaticilor din acel sat.

– Dar, părinte, nu aveți nicio șansă, o să vă omoare. Ei omoară orice străin se apropie de satul lor. Or să vă taie picioarele și i le vor da Marelui Tigru...

– Dumnezeu mă va ajuta, o să vezi. Dar, pentru asta, am nevoie de ajutorul tău. Vreau să mă înveți limba tribului tău.

Picior Iute a încercat să îl oprească.

– Nu are rost să vă riscați viața. Eu am văzut primii preoți pe când eram copil. Atunci, în satul nostru venise un grup de misionari, preoți îmbrăcați cu veșminte strălucitoare, care țineau în mâini icoane poleite cu aur și cruci mari din argint. Era prima dată când l-am văzut pe tatăl meu speriat. Nu știam unde să fugim. Tribul nostru era atât de puternic încât nimeni nu ne atacase până atunci. Preoții au încercat să ne convingă prin semne exterioare de măreția mesajului pe care îl purtau. Dar întâlnirea a fost scurtă și, dacă nu ar fi avut soldați bine înarmați care să îi păzească, misionarii ar fi fost omorâți. Când și-au dat seama că, dacă nu pleacă, începe lupta, preoții au plecat repede, dezamăgiți de faptul că nu au convertit pe nimeni.

Părintele Rafail nu s-a descurajat când a auzit această întâmplare. L-a rugat pe Dumnezeu să îi lumineze mintea și a învățat limba sălbaticilor mai repede decât se aștepta.

Într-o zi, el s-a dus în satul Marelui Tigru singur, având la el doar o cruce mică, de lemn, care nu putea să-l apere. Sălbaticii l-au înconjurat, iar părintele Rafail a început să le vorbească despre Dumnezeu pe limba lor. Acest lucru sălbaticilor li s-a părut o minune. Șeful de trib era mirat că Marele Tigru nu le dăduse de veste despre apropierea străinului.

– Ce putere are omul acesta, de știe să vorbească în limba noastră? - se întrebau sălbaticii, ascultându-l mirați. Părintele încerca să îi convingă că nu Marele Tigru a făcut lumea, că adevărul e altul decât cel pe care îl cunoșteau părinții, bunicii și toți strămoșii lor.

Atunci a apărut și Marele Tigru. Mergea în cerc în jurul părintelui și se uita la el cu mare atenție, ca și cum ar fi înțeles ce spune. Dar vrăjitorul satului nu voia să îl mai lase pe părinte să vorbească. A luat coasa ritualică și, foarte repede, a tăiat picioarele părintelui aproape de glezne. Părintele Rafail a căzut la pământ. Vrăjitorul se aștepta ca Marele Tigru să se repeadă asupra preotului. Și sălbaticii credeau că tigrul îl va ataca pe părintele care zăcea la pământ. Dar tigrul, pentru care toți străinii erau dușmani, s-a așezat la picioarele lui. Părea un animal blând, care se afla în fața stăpânului său. Toți se mirau. Așa ceva era cu neputință.

Simțindu-se învins de puterea preotului, vrăjitorul a plecat în junglă, fără să spună nimic. Când s-a îndepărtat, și nu mai putea fi văzut de nimeni, Marele Tigru a pornit pe urmele lui, grăbindu-se să îl prindă. De atunci, vrăjitorul nu a mai fost văzut niciodată.

După ce Marele Tigru a plecat, sălbaticii s-au apropiat de preot. Părintele Rafail a încercat să se ridice în genunchi, dar îi era greu să stea așa. S-a lăsat pe o parte, sprijinindu-se într-o mână, și, stând pe iarbă, a continuat să le vorbească despre Dumnezeu. Sătenii nu înțelegeau cum putea părintele să vorbească fără să țipe sau să se vaite. Stăteau în fața lui ca în fața unei minuni vii.

Atunci s-a apropiat de ei Picior Iute. El venise pe furiș în urma părintelui Rafail și privise totul de la distanță. Părintele a continuat să le vorbească despre iubirea adevărată, despre patimile și Învierea lui Hristos. Până atunci sătenii credeau

că numai femeile și copiii plâng. Dar cuvintele părintelui îi impresionau și ochii lor se umpleau de lacrimi.

Când părintele a terminat de vorbit, sătenii au primit vestea cea bună că și ei sunt oameni ca toți oamenii și că Hristos a venit în lume și pentru mântuirea lor. I-au spus părintelui că vor să fie și ei creștini, că vor să fie botezați. Dar bucuria le lipsea, pentru că părintele Rafail vorbea din ce în ce mai greu. Viața lui părea aproape de sfârșit. Șeful de trib l-a întrebat dacă Dumnezeu nu îi poate pune picioarele sale sănătoase în locul picioarelor tăiate. I le-ar fi dăruit din tot sufletul. Însă părintele Rafail le-a spus că, dacă ei se vor ruga pentru el cu credință, Hristos îi va putea vindeca picioarele așa cum a vindecat de multe ori rănilor sfinților apostoli și ale mărturisitorilor care au propovăduit credința creștină.

Sătenii au început să se roage. Părintele i-a cerut lui Picior Iute să îi pună la loc laba piciorului drept. În câteva clipe, piciorul se vindecase. Văzând aceasta, fără să mai aștepte să fie rugat de părintele Rafail, Picior Iute i-a așezat la loc și laba piciorului stâng. La fel de repede s-a vindecat și celălalt picior. Sătenii plângeau de bucurie. Părintele plângea împreună cu ei.

– Am vorbit ani de zile despre minunile făcute de Hristos, și cum de-a lungul secolelor a vindecat atât de mulți creștini care erau chinuiți de prigonitorii lor, le-a zis părintele. Dar nu credeam că Dumnezeu o să mă ajute să am și eu parte de această bucurie...

– Dar nu te-a durut când vraciul ți-a tăiat picioarele? Cum ai putut să nu ții? - l-a întrebat șeful de trib.

– M-a durut doar la început. Apoi am simțit că picioarele îmi amortesc, Dumnezeu mi-a luat durerea cu mâna... Și asta ca să pot să vă vorbesc despre El... Mi-am dorit mult să vă pot vorbi despre Hristos. Când crezi în El, vrei să îi ajuți și pe alții să creadă...

În noaptea aceea, nu au dormit decât copiii. Ceilalți au stat lângă părintele, vrând să asculte cât mai mult din învățăturile lui. După câteva zile, părintele i-a botezat.

A mai rămas o vreme în sat, și într-o zi l-a trimis pe Picior Iute într-o călătorie importantă - să aducă acolo un episcop. Deși la început episcopul a ezitat, pentru că drumul până în satul Marelui Tigru era foarte lung și primejdios, până la urmă a venit.

Părintele Rafail îl rugase printr-o scrisoare să vină și să îl hirotonească preot pe Picior Iute, care îi fusese aproape vreme îndelungată și căruia îi plăceau foarte mult sfintele slujbe.

Episcopul i-a îndeplinit rugămintea, fiind impresionat de schimbarea profundă care avusese loc în acel sat, în care, până să vină părintele Rafail, nici nu se gândise că va intra vreodată. Despre satul Marelui Tigru nu se auzise nimic bun până atunci.

După plecarea episcopului, părintele Rafail a mai stat câteva săptămâni în sat, apoi a plecat mai departe. Voia să

facă misiune și în alte locuri, unde alte suflete aveau nevoie de cuvântul mântuirii.

În amintirea părintelui Rafail, nepotul șefului de trib a desenat pe un perete de stâncă un desen, pe care ploaia l-a șters abia după mulți, mulți ani. Era un fel de icoană ciudată, în care Hristos pe cruce nu avea picioare...

Doctorul doctorilor

e când mămica lui murise, copilul își dorea din ce în ce mai mult să se facă doctor. Mama avusese o boală ciudată și murise în câteva zile, fără ca nimeni să se fi așteptat la așa ceva. Doctorul din satul lor fusese plecat pentru o vreme, și nimeni nu își dăduse seama că starea mamei era atât de gravă încât avea neapărată nevoie de medic. De fapt, toți așteptau întoarcerea doctorului, în care aveau mare încredere, pentru că era vestit în tot ținutul. Dar doctorul a ajuns prea târziu, cu câteva minute înainte ca femeia să moară. Murise însă liniștită, pentru că fusese spovedită și împărtășită.

Când mama lui se îmbolnăvisese, copilul s-a hotărât că, atunci când va crește, se va face doctor... Până când, într-o noapte, a avut un vis...

Străbătuse alături de un bărbat un drum lung prin deșert. La un moment dat au intrat într-un sat. Mergând prin sat, vedeau tot felul de bolnavi, de șchiopi, de ciungi, de surzi, de orbi... Acolo erau chiar și copii bolnavi.

Erau prea obosiți ca să plece mai departe, așa că s-au hotărât să rămână peste noapte în sat. Când au intrat într-o casă de oaspeți, gazda le-a spus: „Satul nostru îl așteaptă pe Marele Doctor. Ați auzit ceva, se apropie de noi?”

Musafirii nu au dat niciun răspuns. Copilul a tăcut, gândindu-se că dacă ar spune că nu știe nimic de vreun mare doctor ar fi putut să îl întristeze pe cel care îi primise cu atâta bunăvoință la el în gazdă.

Dimineața, când să își ia rămas bun, călătorii îi văzură pe cei patru copii ai gazdei. Cele trei fete se jucau pe iarbă, dar copilul cel mai mare, un băiat frumos, stătea pe un scaun cu ochii închiși.

– E orb, le explică gazda, nu vede nimic...

– Îmi pare rău, tare rău, zise copilul.

Îi era tare milă de băiatul orb, așa că spuse:

– Of, dacă aș putea, i-aș da eu unul din ochii mei.

Străinul care îl însoțea îl întrebă în șoaptă:

– Ești sigur că, dacă ai putea, ai face asta?

Copilul răspunse:

– Da, sunt sigur, dar...

– Fie cum vrei tu, spuse Străinul.

Îl atinse ușor pe față și copilul își dădu seama că nu mai vede bine. După câteva clipe, copilul încercă să-și deschidă ochii, dar își dădu seama că ochiul stâng avea pleoapele lipite. Privind cu dreptul, îl vedea sărind de bucurie pe copilul care mai înainte fusese orb.

– Văd, văd, văd..., striga acesta.

– Ești sigur că vrei ca ochiul tău să rămână la el? - îl întreabă Străinul.

– Ce să zic... Da, vreau, spuse copilul cu hotărâre.

– Să mergem atunci, spuse Străinul. Și porniră la drum.

La ieșirea din sat, văzură o casă dărăpănată. În fața ei era un copil care se străduia să bea apă din găleata aflată pe marginea fântânii, dar îi era foarte greu, pentru că nu avea mâini. Copilul îl privi în ochi pe Străin, și spuse cu voce tare:

– Dacă aș putea, i-aș da una din mâinile mele.

– Dă-i-o pe care vrei, îi spuse Străinul. Copilul întinse mâna stângă. Străinul îl trase de ea, și mâna se desprinsese din umăr, fără mare greutate.

– Eu o iau înainte, spuse copilul, nu vreau să știe că e de la mine.

Copilul făcu câțiva pași, apoi se ascunse după un copac. Îl văzu pe Străin cum apropie mâna de celălalt copil, și mâna se lipi imediat. Copilul o mișcă, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

Străinul își continuă drumul. Copilul veni lângă el și spuse:

– Dacă aș putea, mi-aș da și viața pentru ceilalți.

– Când te-am întâlnit, mi-ai spus că îți dorești să devii doctor. De asta am venit prin acest sat... Altfel... Uite, pentru că ai spus asta, ne vom schimba drumul. Plecăm în altă parte. Dar ne va fi mult mai greu decât până acum. Nu avem decât puțină hrană la noi și avem de mers vreme de patruzeci de zile.

– Mergem, mergem... Cu tine îmi este bine oriunde aș fi.

Și au plecat... Și au mers departe, departe. Au urcat stânci, au mers prin ploaie, le-a fost foame, le-a fost sete, dar mergeau înainte. Când copilul simțea că nu mai poate, îl privea pe Străin și sufletul său se umplea de putere. Pe drum copilul a simțit că poate deschide și ochiul care i se închisese. Și vedea cu el din ce în ce mai bine. Iar mâna stângă, nu se știe cum, era la locul ei. Doar că o mișca mai greu...

Au mers până când au ajuns într-un sat cu case mari, bine îngrijite. Au bătut la prima poartă:

– Ziua bună, oameni buni, ne dați și nouă ceva de mâncare?
- întrebă Străinul.

Nimeni nu îi răspunse, însă.

– Ce e cu ei, nu aud? - întrebă copilul.

– Ba da, aud... Dar nu sunt primitori de străini.

– De ce? Până acum ne-au primit toți, chiar și cei săraci. Iar aceștia, care consideră că au de toate...

– Aceștia au inima bolnavă, spuse Străinul. Nu iubesc, nu știu să iubească.

– Îi pot ajuta? Ce să fac pentru ei?... Dacă le-aș da inima mea, aș muri, nu-i așa? - întrebă copilul. Și nu aș putea ajuta decât un singur om. Eu aș vrea să-i ajut pe mulți, zise copilul, privindu-l pe Străin.

– Dă-i fiecăruia o bucată din inima ta.

– Cât de mare?

– Vei simți tu, unii vor avea nevoie de o bucată mai mare, alții de alta mai mică.

– Bine, zise copilul. Așa am să fac.

Copilul intră în curte, timid. Primul veni spre el un bărbat cu o față aspră. Ducea în spate o scară. Înainte să îi spună ceva copilului, acesta îi aruncă în piept o bucățică din inima lui. Bărbatul se schimbă, brusc, la față. Privirea îi deveni senină.

– Avem oaspeți, oaspeți de seamă, strigă către cei din casă. Bine ați venit la noi, le spuse musafirilor.

Copilul se întoarce spre Străin și îi zâmbi.

– Bine v-am găsit, salută Străinul.

– Nu știu ce s-a întâmplat, v-am văzut la poartă de când ați venit, dar eram prins cu treburile, zise gazda.

Soția îi privea pe fereastră, mirată. Copilul se apropie de ea și îi aruncă o bucățică din inima lui. Femeia văzu cum copilul aruncă ceva înspre ea, dar nu își dădu bine seama ce s-a întâmplat. Simțea doar o căldură în piept. Și ieși să îi primească pe oaspeți.

Copilul îl întrebă pe Străin:

– Mai sunt mulți pe care i-aș putea ajuta? Simt o dorință din ce în ce mai mare de a da o parte din inima mea și altora...

– Nu vrei să mănânci mai întâi? Ți-e foame, doar...

– Mâncăm după aceea, zise copilul.

– Du-te singur, îi spuse Străinul. Știi ce ai de făcut. În satul acesta aproape toți suferă de aceeași boală. Puțini au inima sănătoasă. Tu îi poți ajuta și pe ceilalți să iubească...

Copilul plecă. Merse din casă în casă. Peste tot era întâmpinat cu răceală. Dar, când pleca, oamenii nu voiau să se mai despartă de el.

Ceva însă se întâmpla. Pe măsură ce ajuta mai mulți oameni, el îmbătrânea. Spre seară, arăta deja ca un bătrân de șaptezeci de ani. Mergea din ce în ce mai greu. Ajunse la prima casă din sat, la casa la care îl lăsase pe Străin. Intră, văzu mulți oameni la masă, dar Străinul plecase. Încercă să intre în vorbă cu gazdele, dar acestea nu îl recunoscuseră. A întrebat:

– Știți cumva, a trecut pe-aici un om străin de aceste locuri?

– Da, a trecut de dimineată. A plecat apoi repede, s-o fi dus să îl caute pe copilul cu care venise. A lăsat însă o scrisoare, a spus să o dăm celui care va întreba de el, zise bărbatul, întinzându-i bătrânului scrisoarea. Acesta o luă, privindu-l pe bărbat în ochi. Bărbatul tresări, i se păru că a mai văzut acei ochi, dar nu își dădu seama când anume.

Bătrânul începu să citească: „Copile, ai vrut să ajuți bolnavii și te-am ajutat. Ai dat mai întâi ochiul tău, apoi mâna ta altora. Apoi le-ai primit înapoi.” Bătrânul își dădu seama că vede foarte bine cu amândoi ochii și mâna stângă i se mișca de parcă nu i-ar fi lipsit niciodată. „Ai vrut însă mai mult, așa că te-am adus la oamenii care au cele mai mari suferințe. La cei sănătoși la trup, dar cu inima bolnavă. Și i-ai ajutat. Dăruind, ai dobândit... Acum privește spre pieptul tău. Inima e la locul ei, dar e mai mare. Cu cât ai dat mai mult, cu atât a crescut mai mult. Pentru că pe Mine M-ai primit în ea. Puterea Mea este puterea iubirii, puterea care biruie orice boală și orice neputință. Puterea iubirii biruie moartea, pentru că Eu am biruit moartea. Alege, deci, ce fel de bolnavi vrei să ajuți, pe cei bolnavi la trup sau pe cei bol-

navi la suflet. Orice ai alege, Eu voi fi cu tine. Și îți vei da seama că nu am plecat de lângă tine, pentru că Mă vei simți în inima ta...

Da, eu sunt Marele Doctor..."

Bătrânul plângea, și abia mai putea citi din cauza lacrimilor. Plângea, și simțea cum inima îi arde în piept...

Copilul se sculă din somn brusc. În cameră era foarte frig, focul din sobă se stinsese. Dar inima îi bătea în piept cu putere. Și își aminti visul... Aprinse o lumânare. Privi apoi spre icoană și recunoscuse chipul Străinului... Ani de zile l-a tot frământat visul acela. L-a frământat până ce a ajuns preot. L-a frământat și după aceea, până când a îmbătrânit. Și, în toată viața lui, a simțit că inima i-a rămas plină de iubire pentru ceilalți. Pentru că Îl primise în ea pe Cel ce este Iubire...

Povestea icoanei mele

ovestea aceasta este despre o icoană neobișnuită...

Nectarie era un copil căruia îi plăcea să citească Viețile Sfinților. Și, când îi plăcea în mod deosebit viața unui sfânt, îl ruga pe nașul său, fratele mamei sale, care era iconar, să îi picteze icoana acestuia. Mama lui punea icoanele în sufrage-rie, pe un perete pe care era fixată o candelă frumos lucrată.

În camera băiatului erau doar trei icoane - una cu Hristos, alta cu Maica Domnului cu Pruncul, și una cu Sfântul Nectarie, icoană pe care o primise mama lui chiar înainte să îl nască. Uneori, băiatului îi plăcea să pună icoana pe birou, și să stea să se uite la sfânt... Îi părea bine că poartă numele sfântului. Avea mare evlavie la el, știind că este mare făcător de minuni. Simțea că Sfântul Nectarie îi este prieten, că îl ajută...

Dar, într-o zi, o veste a venit peste băiat ca un trăsnet: tatăl lui a spus că va avea o altă familie, alți copii. Nectarie și mama lui s-au mutat într-un apartament mai mic, în alt cartier. Tristețea luase locul bucuriei din casa lor. Nectarie s-a transferat la o altă școală, aproape de noua locuință. Acolo a ajuns într-o clasă în care copiii erau mai răi și mai gălăgi-

oși decât foștii săi colegi. Ceea ce l-a influențat cel mai tare a fost faptul că a fost pus în bancă cu un copil foarte obraznic, care încet-încet a început să îl schimbe pe Nectarie. Mai întâi l-a convins că nu e important să meargă în fiecare duminică la biserică, din moment ce tot atunci mulți băieți din clasă se adună la fotbal. Nectarie s-a gândit că nu e mare lucru dacă va lipsi la o slujbă. A lipsit însă și în duminica următoare. Mama lui era foarte supărată pe el, și nu doar pentru că nu voia să mai vină la biserică, ci și pentru că învăța din ce în ce mai prost. Iar acasă începuse să se poarte obraznic și să vorbească urât.

Dar, când a venit ziua lui, s-a întâmplat ceva... Nașii săi i-au adus un cadou, pe care l-au rugat să îl deschidă abia seara, când va rămâne singur în camera sa. Nectarie își iubea mult nașii și era nerăbdător să vadă cadoul, care era într-o cutie foarte mare, dar destul de ușor.

Când a deschis cutia, a găsit în ea o altă cutie. În care era o altă cutie. În care era o altă cutie, în care era o cutie mai mică și destul de subțire. În ea se afla o oglindă și un pachet învelit în pânză. Pipăindu-l, Nectarie, dezamăgit, și-a spus în gând: „Of, altă icoană... De parcă nu avem atâtea... Iar oglinda nu îmi place. Nu am mai auzit pe nimeni să primească oglinzi de ziua lui.”

Dar, când s-a uitat la icoană, a văzut ceva ce l-a pus pe gânduri. Era cel mai ciudat cadou pe care îl primise în viața lui. Nu era chiar o icoană... Era un tablou neobișnuit, ca un fel de icoană... Nectarie stătea și nu înțelegea. Pe icoană nu

era scris numele celui reprezentat. Nectarie și-a adus aminte că știa de la nașul lui că la o icoană te poți închina abia după ce este trecut pe ea numele sfântului, că până atunci nu e icoană, e doar tablou religios.

Chipul din imagine semăna enorm cu propria sa față. Nu, nu se putea înșela. Asemănarea era prea izbitoare. Nectarie a luat oglinda și a pus-o lângă icoană. S-a uitat la ambele chipuri. Chipul din icoană îl atrăgea, cel din oglindă îl respingea.

Și-a dat seama cât de mult se schimbase în ultimele săptămâni. Faptul că slăbise puțin nu i se părea ceva rău. Dar din oglindă îl priveau doi ochi reci, care parcă erau de gheață. Parcă nu erau ochii lui. Și-a dat seama că are de ales între două căi în viață: între calea oglinzii și calea icoanei. Între calea în care te lași modelat de supărare, de deznădejde și de răutățile lumii acesteia și calea în care te lași modelat de nădejde, de bine, de Dumnezeu.

Pe măsură ce se uita mai mult la icoană, băiatul își dădea seama că icoana era ca un fel de scrisoare pictată. Parcă auzea vocea nașului său, întrebându-l: „Nectarie, ce se întâmplă cu tine? Încotro mergi? Unde este iubirea ta pentru Dumnezeu, unde este iubirea ta pentru sfinți? Mai sunt sfinții prietenii tăi cerești? Mai vrei să fii ocrotit de ei? Ai uitat de ajutorul Sfântului Nectarie? Ce se întâmplă cu tine? Nectarie, Nectarie, toți creștinii sunt chemați de Dumnezeu să ajungă sfinți. Tu de ce vrei să mergi pe un drum greșit? De ce nu Îl lași pe Dumnezeu să te modeleze? De ce vrei să fii modelat doar de cuvinte și de fapte rele?”

Ochii lui Nectarie deveneau din ce în ce mai senini. Fața i se lumina parcă, încet-încet. Și-a dat seama că, în loc să trăiască așa cum trebuie, și să meargă pe calea sfințeniei, mersese pe o cale greșită. Da, își dădea seama că în războiul despre care îi vorbise mama lui, în războiul dintre bine și rău, el pierduse câteva lupte. Se simțea rănit, dar nu învins. Și își dorea să repare lucrurile.

Băiatul s-a pus în genunchi și s-a rugat: „Doamne, iartă-mă, iartă-mă pentru toate greșelile pe care le-am făcut. Ajută-mă să fiu un copil bun, așa cum vrea mama mea. Ajută-mă să nu o mai supăr. Ajută-mă...”

A luat oglinda și a pus-o lângă dulap, ca să îi aducă aminte în fiecare zi de faptul că fața este o oglindă a sufletului. A luat apoi tabloul și l-a ascuns în bibliotecă, în spatele cărților. Nu mai avea ce face cu el. Înțelesese de ce nașul său îi făcuse un cadou atât de ciudat, dar știa că nimeni altcineva nu putea înțelege rostul său. Era ca o scrisoare pe care o citise și pe care nu o putea înțelege decât el. O scrisoare pictată, care mai avea doar valoarea unei amintiri...

Dacă Nectarie ar putea să vă vorbească, v-ar spune: „Copii, să știți că fiecare dintre voi trebuie să duceți o viață curată, o viață de virtute. Toți sunteți chemați să ajungeți la sfințenie. Să nu lăsați răul să învingă binele în sufletele voastre. Și, dacă treceți prin momente grele în viață, aduceți-vă aminte de povestea mea. Și de povestea icoanei mele...”

CUPRINS:

Arătarea minunată.....	3
Hoțul de vieți.....	8
Cei trei frați.....	14
În satul Marelui Tigru.....	19
Doctorul doctorilor.....	27
Povestea icoanei mele.....	35

Dacă v-au plăcut aceste povești, vă recomand și celelalte cărți pentru copii pe care le-am tipărit în colecția *Palatul poveștilor frumoase*. Și vă recomand mai ales *Palatul poveștilor pentru copiii mari și mici*.

Autorul

www.danionvasile.ro

Descrierea CIP

a Bibliotecii Naționale a României

VASILE, DANION

Povești religioase: Povestea icoanei mele / Danion Vasile;
il. de Rodica Vieru.

București: Areopag, 2014

ISBN 978-606-8451-61-9

I. Vieru, Rodica (il.)

821.135.1-32

Distribuție:

Tel. 021-33.11.022

contact@evangelismos.ro

www.areopag.ro

© Editura AREOPAG

Tipărit la **Gutenberg** s.a.

Tel: 021.345.09.26;

021.345.09.27

Fax: 021.345.09.28

ÎN ACEEAȘI COLECȚIE:

Această carte este o declarație de dragoste pentru aproapele. Mesajul care se regăsește în cele mai multe povești este că trebuie să îi iubim pe ceilalți cu o iubire jertfelnică. E o carte care se adresează nu doar copiilor, se adresează tuturor inimilor tinere, arătându-le că iubirea adevărată este binecuvântată de Dumnezeu...

Autorul

www.palatulpovestilor.ro

Distribuție:
Tel. 021-33.11.022
contact@evangelismos.ro
www.areopag.ro

ISBN: 978-606-8451-61-9

